

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3210/2018
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Зоране Делибашић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Остојин, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“, ..., чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1808/18 од 22.08.2018. године, у седници одржаној 06.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог АД „ВВ“ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1808/18 од 22.08.2018. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1808/18 од 22.08.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог АД „ББ“ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1808/18 од 22.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 142/2017 од 28.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле. Ставовима другим и трећим изреке обавезан је тужени „ББ“ АД да тужилци на име неисплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године исплати укупно 159.636,63 динара у месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставовима изреке, као и да на наведене износе у периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године у корист тужиле уплати изостале обавезе код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање по основу доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, као и да тужилци накнади трошкове поступка од 71.872,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим је тужилца тражила да се поред туженог „ББ“ АД

солидарно обавезе и тужени АД „ВВ“ на исплату наведених досуђених износа на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године, да на наведене досуђене износе у периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године у корист тужиље уплати изостале обавезе код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање по основу доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, као и у делу захтева тужиље за исплату законске затезне камате на досуђени износ парничних трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1808/18 од 22.08.2018. године, ставом првим изреке првостепена пресуда је преиначена у односу на туженог АД „ВВ“, те је обавезан тужени да солидарно са туженим АД „ББ“ тужиљи исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године укупно 96.556,75 динара и да на наведени износ за период од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године у корист тужиље уплати изостале обавезе код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање по основу доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, и да на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године исплати укупно 63.036,88 динара и да на наведени износ за период од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године у корист тужиље уплати изостале обавезе код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање по основу доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка те је обавезан тужени АД „ВВ“ да солидарно са туженим АД „ББ“ тужиљи накнади трошкове поступка од 71.872,00 динар са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијена је жалба туженог АД „ББ“ и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу. Ставом трећим изреке обавезан је тужени АД „ВВ“ да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени АД „ББ“ ... и АД „ВВ“ су изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и утврдио да је ревизија туженог АД „ВВ“ неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је запослена код туженог АД „ВВ“ након статусних промена код туженог АД „ББ“ код кога је била у радном односу, јер је на основу понуде за преузимање уговора о раду са туженим АД „ВВ“ закључила анекс бр. 5 уговора о раду од 28.08.2015. године, а који се

примењује од 01.09.2015. године. Тужени АД „ВВ“ је настао издвајањем из туженог АД „ББ“ на основу статусне промене издвајање уз оснивање на основу одлуке Владе РС од 02.07.2015. године. У обрачунским листама зараде тужиље нису исказивани трошкови за исхрану у току рада, ни вредност 1/12 регреса, нити су они исказани у проценту. Тужени тужилји у спорном периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године нису исплатили накнаду за исхрану у току рада и накнаду регреса за коришћење годишњег одмора, а висина накнаде трошкова за исхрану у току рада, као и регреса за коришћење одмора утврђена је из налаза и мишљења судског вештака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев у односу на туженог АД „ББ“ и обавезао га да тужилји исплати накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора у периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године, као и припадајуће доприносе, док је одбио тужбени захтев у односу на туженог АД „ВВ“ зато што не постоји солидарна обавеза тужених према тужилји за исплату ових накнада за период када је тужилја била у радном односу код АД „ББ.“

Међутим, другостепени суд је нашао да постоји солидарна обавеза тужених према тужилји за потраживања из радног односа настала до 31.08.2015. године, јер тужилја након извршених статусних промена није закључила нови уговор о раду са носвооснованим привредним друштвом туженим АД „ВВ“, већ је закључила анекс уговора о раду према којем је наставила радни однос са послодавцем следбеником – туженим АД „ВВ“, који је преузео и обавезе према запосленима настале из закљученог уговора о раду, због чега је преиначио првостепену пресуду у одбијајућем делу и обавезао туженог АД „ВВ“ да солидарно са туженим АД „ББ“ тужилји исплати накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за спорни период са припадајућом каматом, као и да у корист тужилје уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

По оцени Врховног касационог суда одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 5. став 1. Анекса Колективног уговора за ЈП Железнице Србије измењен је члан 61. Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06) тако да се вредност једног радног часа за обрачун и исплату зарада за период јануар – јун 2006. године утврђује у износу од 53,50 динара, док се према ставу 2. наведеног члана вредност радног часа за обрачун и исплату зарада за период јул – децембар 2006. године утврђује у износу од 56,00 динара, док је ставом 6. истог члана прописано да је у вредност једног радног часа из става 1. и 2. овог члана укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. Каснијим анексима колективног уговора ЈП „Железнице Србије“ је само мењана вредност радног

часа, тако и последњим Анексом Колективног уговора за ЈП „Железнице Србије“ („Службени гласник РС“ бр. 4/2015) релевантним за део овде спорног периода.

По оцени Врховног касационог суда правилан је сагласан став нижестепених судова да тужила има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора на основу члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду, која јој није исплаћена због изостанка конкретизације начина исплате ових трошкова путем колективног уговора или уговора о раду. Наиме, из утврђења вредности радног часа се не може утврдити који износ представља накнаду трошкова за исхрану и регрес, јер та накнада није одређена у номиналном износу или одредивом износу, нити је у номиналном износу садржана у обрачунским листама за исплату зараде тужили.

Осим тога, Врховни касациони суд је нашао да је о спорном питању постојања пасивне легитимације туженог АД „ВВ“ правилан закључак другостепеног суда да јесте пасивно легитимисан у овој парници, односно да постоји солидарна одговорност овог туженог са туженим АД „ББ“ за тражену исплату.

Није спорно да је у периоду за који тражи исплату накнаде трошкова тужила била у радном односу код туженог АД „ББ“ и да је од 01.09.2015. године у радном односу код туженог АД „ВВ“ на основу члана 147. Закона о раду, којим је прописано да у случају статусне промене, односно промене послодавца, у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца. С обзиром да тужени „ВВ“ није пружио доказ на основу кога би била искључена његова солидарна одговорност (као послодавца следбеника са послодавцем претходником) за потраживање тужиле у овом поступку, ревизијски суд закључује да преузимање уговора о раду (уз закључивање анекса) у случају статусне промене подразумева испуњење обавеза по том уговору, осим ако у актима о статусној промени није друкчије предвиђено, а у овом случају то није доказано.

С обзиром на наведено, побијаном другостепеном одлуком правилно је преиначена првостепена пресуда и тужени АД „ВВ“ солидарно обавезан да са туженим АД „ББ“ исплати тужили износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за спорни период.

Имајући у виду наведено, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

По оцени Врховног касационог суда нема законских услова за одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“ као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Наиме, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег

интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом је одлучено о исплати накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (у периоду од 11.04.2014. године до 31.08.2015. године), па је усвојен тужбени захтев и тужени АД „ВВ“ солидарно обавезан са АД „ББ“ да наведене накнаде исплати тужиљи. О овом праву тужиље у односу на туженог АД „ББ“ судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са сличним чињеничним стањем и истим правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“ као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог АД „ББ“ у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да ревизија овог туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиљи накнаде за исхрану у току рада и накнаде регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 10.04.2017. године, а поднеском од 28.09.2017. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужиља тражила исплату 159.636,63 динара. Вредност побијаног дела правоснажне пресуде од 159.636,63 динара је противвредност 1.337,08 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 119,3921 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић